

Ha contat la víctima que l'episodi més greu el va viure el dia que el capellà se l'emportà a una habitacle apartat del monestir, el convidà a estirar-se sobre un matalàs i li féu tocaments. Amb el temps, relata l'escolanet, el depravat acurtava més i més les distàncies, i començà agafar-lo de la mà. El convidava a ajocar-se en el sofà i se li acostava *per darrere*... No és una altra versió apòcrifa d'*El nom de la rosa*. Més pèls i senyals de l'escena del crim els ha recollit Arabí en la seua [crònica](#), si en teniu ganes. Ve rodat l'acudit de la [vinyeta](#) d'Erlich d'avui, en el qual un lector de premsa, assegut a la barra d'un bar, es pregunta si som una civilització decadent i el bufat del costat li respon que no, que el que passa és que vam eixir de l'Edat Mitjana amb unes expectatives massa altes. Caldrà rebaixar-les, doncs? Existeix aquesta sensació també, i sobretot, quan parlem de l'Església Catòlica, una [empresa](#) sorprenentment moderna en saber guanyar diners -prodigi que sovint ens enlluerna- i deplorablement arcaica en l'auditoria interna o externa de les seues pífies, malifetes, infraccions, delictes i crims. Pecats tots i, tanmateix, pecats només. El valor notícia no és, en principi, la carn sostovada en el malson de l'adolescent sinó la insòlita superació de l'ideal anacorètic [carmelità](#): la vida contemplativa. El capellà, òbviament, l'ha superada per viciós, [res de nou](#), però l'orde dels Carmelites, i heus ací la innovació, la supera per haver-ho denunciat, és a dir, per haver reconegut un delicte on el Vaticà sovint ha vist un pecat perdonable i perdonat, una ferramenta sospitosament propensa a facilitar la descàrrega de l'absolució. És la primera vegada que una congregació denuncia davant la justícia ordinària un cas de persecució sexual per part d'un dels seus membres. Després d'escorreguda la [ploguda](#), no podem ser massa optimistes, però tant de bo els clergues començaren a voler entendre que la justícia divina i la terrenal han de caminar potser no de la maneta però sí més a prop. I no, en qualsevol cas, l'una *per darrere* de l'altra. És clar que això no és possible sense danys col·laterals, i el clergat té massa interessos com per a comprovar fins a quin punt quedaria tocada -més encara- la imatge de l'empresa amb la rendibilitat més alta de la història.

Button

Button

«El frare carmelità», de Tom Bombadil